

det stemte med Mindretallets Anskuelse at sige: Ja, naar det nu bliver en erhvervs-politisk Mand, som maaske har visse Mangler i den anden Henseende, saa sætter vi ham en sagkyndig Raadgiver ved Siden — saa var Flertallet ikke konsekvent ved at gaa med hertil, saa vist som man maa sige, at skulde der ikke være Kendskab til Folket i Udenrigsministeriet, maatte man dog spørge, hvad i Alverden de Mennesker da skulde have Indsigt i. Derfor synes jeg i Modsætning til den højtærede Minister, at det er et Fortrin, at Raadgiveren bortskæres, og at man derigennem ogsaa viser sin Tillid til Ministeriets øvrige Jurister, bl. a. til dets nuværende Direktør, som man fra saa at sige alle Sider sætter saa stor Pris paa.

Hvad angaar Avancementsforholdene, kan jeg ikke se, at de efter denne Ordning skulde blive meget ringere end i andre Ministerier; jeg tror fremdeles, de er bedre end i mange andre Ministerier. Den Fejl, at der paa et vist Tidspunkt kom mange unge Mennesker ind, er en Fejl, som Aarene maa rette paa, den kan jo ikke rettes gennem Lovgivningsmagten.

Angaaende Presseattachéerne vil jeg for mit Vedkommende gerne sige, at jeg har været meget skeptisk overfor disse. Overfor saadan en Zwischending mellem en Journalist og en Diplomat spurgte jeg uvilkaarlig mig selv: Hvad er det egentlig, han skal foretage sig? Jeg vil indrømme, at jeg, efter at jeg har ladet mig informere derom, ser med større Velvillie derpaa, idet det er blevet forklaret mig, hvorledes f. Eks. Presseattachéerne, da Grønlandsspørgsmaalet var aktuelt, paa en taktfuld Maade, altsaa uden at polemisere overfor Norge, i den udenlandske Presse fik fremhævet den Styrke, der ligger for vore Synspunkter i den civilisatoriske Gerning, der er foretaget under Danmarks Ægide. Lad mig ogsaa nævne, hvad jeg synes var ganske fikst, den Maade, hvorpaa Landmandsbanken i sin Tid blev omtalt, idet man i Frankrig benyttede den Omstændighed, at man var misfornøjet med, at der med Hensyn til et vist derværende Bankforetagende, Banque de Chine, iagttoges en vis Tilbageholdenhed, saa Kortene ikke blev lagt paa Bordet, til at fremhæve, at herhjemme lagde man netop Kortene paa Bordet; det viste bedst Danmarks Sundhed, at Rigsdagen fik alt muligt at vide. Selve denne Affære blev altsaa paa en behændig Maade drejet om til at være til Fordel for Danmark. Jeg hører ikke til dem, der mener, at det i og for sig er en Presseattachés Gerning at bistaa ved Gæstespil i Paris, men paa den anden Side skal man

heller ej glemme, at overhovedet al Kultur først faar sit Verdenspræg, sit blaa Mærke, naar den anerkendes i Paris — saadan er det nu en Gang. Det har sikkert ogsaa haft stor Betydning, at Attacheen gjorde et virksomt Arbejde for den i Forfjor afholdte Kunsthaandværksudstilling.

Der er fremsat Bemærkninger om Gesandtskabet i Spanien. Jeg hører til dem, der i og for sig gerne havde set, at der var blevet et selvstændigt Gesandtskab i Spanien, og jeg skulde mene, at det dog var mere paatrængende end for Tyrkiets Vedkommende. Men jeg vil bekende, at jeg i og for sig er bange for paa det nu langt fremskredne Tidspunkt, naar det ikke er ubetinget nødvendigt, at indføre Ændringer i Lovforslaget. Nu er der naaet noget, som synes at være godt, og som vi alle kan enes om med nogenlunde Lethed, og det opfordrer i høj Grad til saa vidt muligt at blive ved dette.

Hvad Oplysningskontoret angaar, ser jeg ikke rettere, end at dette i sin Egenskab af Oplysningskontor er „borte, rent forsvundet“. Det er, som der staar i Folketingets Betænkning, gaaet ind i Rammen og er blevet til „Erhvervskontor“. Jeg er nu ikke Mand for at vide, hvad et Erhvervskontor egentlig vil sige, men derom kunde vi maaske faa noget at vide. Oplysningskontorets Virksomhed er netop en af de Ting, som har skuffet ved Ordningen af 1921. Hvad var Maalet og Meningen med at oprette et Oplysningskontor? Ja, det var netop at hjælpe den lille Mand med den gode Ide til at faa en Eksport i Gang. Naar en stor Virksomhed vil eksportere, skaffer den sig selv de nødvendige Oplysninger om det fremmede Marked, men naar den lille Mand, den lille Haandværker, den lille Handlende faar en god Idé med Hensyn til Eksport af denne eller hin Artikel, er han ude af Stand til selv at skaffe sig de nødvendige Oplysninger, og det, Oplysningskontoret skulde gøre, er da dette at sige: Det fremmede Afsætningsmarked for en saadan Artikel ligger der og der, Toldforholdene er saaledes, Kreditforholdene er saaledes, Prisforholdene er saaledes. Kan du ikke konkurrere under disse Betingelser, er det halsløs Gerning, men kan du maaske lave en lille Smule om paa din Artikel, tage den „Stoss“, er der her virkelig en Forretning at gøre. Men for at denne Gerning skal kunne gøres, saa forudsættes det, at selve Oplysningskontoret, om jeg saa maa sige, har et vist arkimedisk Punkt udenfor Diplomat- og Konsulærkorpset, og derfor advarede Mindretallet i den udenrigspolitiske Kommission af 1919 udtrykkeligt imod at lægge